

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Nagygyűléseink csúcspontja és szíve.

Mióta csak évről-évre megrendezik az őszi katolikus nagygyűlést, mindig az Eucharisztia volt az ünnepség középpontja. Híveink érezték, hogy minden beszéd, felvonulás, ünnepség Őérette van. Különösen kimagasló volt azelőtt az eucharisztikus körmenet, amelyen hatalmas tömegek tettek hitvallást a legnagyobb Úr mellett. A háborús évek biztonsági intézkedése szorított bennünket a templomok falai közé és így elmaradt a színpompás hódoló körmenet. Ennek részbeni pótlására rendeztük meg az Örökimádás-templomban az október 2-i engesztelő főpapi szentmisét. Az ott elhangzott szentbeszédben mutatott reá dr. Gígler Károly hercegprímási irodaigazgató úr az Eucharisziára, mint nagygyűlésünk csúcspontjára és szívére. Nélküle üres, hatástalan demonstráció lenne a mi összejevetelünk.

Valóban úgy van, hogy az Eucharisziának kell minden aktivitásunk csúcspontjának lennie. Minden manifesztációnknak annyiban van átütő ereje, amennyiben Krisztusból, illetve az Ő szelleméből táplálkozik. Ő az a biztos norma, akihez igazodnia kell a tervezetéseknak, megoldásoknak. Különben légüres térben való kapkodássá és hatástalan dologgá süllyed minden, amihez kezdünk. Ő buzdít bennünket, hogy ne lankadjunk. Ő ad gondolatokat, hogy azokat valósággá téve megjavítsuk nemzeti és vallási életünk egész területét. Ő figyelmeztet minket, ha küzdelmeink között eltértünk az általa adott irányelvektől. Ő az a magasság, ahova nem csap fel a bűnös emberi élet szennyes hulláma. Ezáltal mindig nagyra-becsült Valaki marad az emberiség számára. Ő az a szilárd alap, ahova biztonság-

érzettel lehet odakötni egész életünket. Ezt ma már az okosan gondolkodók kezdik belátni. Mi nem is tudhatunk mozgalmakat rendezni az Eucharisztia nélkül. Ezért nincsenek nálunk dogmatikai változások és egyházfegyelmi kilengések. Ami szépet alkotunk márványban, kőben, muzsikában, szertartásainkban, az mind Őérette van.

Az Eucharisztia minden mozgalmunknak a szíve is. Szív nélkül rideg élettelen az emberi szervezet. Minden szépség hatástalanná válik és a merevség félelmetessé teszi. Ilyen volna a mi hitünk, vallásos életünk Eucharisztia nélkül. Templomaink légkörét az ő jelenléte teszi hangulatossá. A legkisebb falusi templom is a jelenlevő Jézussal messze kimagaslik a szekták imaházai fölé. Ő szokta megmozgatni hatalmas körmeneteink résztvevőit is. Gyenge próbálgatások lennének ezek Nélküle. Ő ad belénk élő hitet, hogy ne felszínes külsőség, vagy hatalmi törekvés legyen a vallásosságunk, hanem valódi bensőség. Azért csak az eucharisztikus-katolikus lélek tud bensőséges lenni. Anyaszentegyházunk is azért tud melegszívű anyánk lenni, mert elevenen él benne az Eucharisztia szelleme. Csak így tud önzetlenül szolgálni minket. Ne is csodálkozzon senki, hogy mi nagyon féltékenyen őrizzük Őt. Eltűrtük, hogy országok, népek szakadjanak el tőlünk, csak Ő ne hagyjon. Eلسzenvedtünk véres üldözéseket, elbújtunk katakombák misztikus csendjébe, de ki nem engedték soha kezünk közül. Tabernákulumok ajtait is azért zárjuk nagy gondossággal, hogy gonosz kezek meg ne közelíthessék. De annál nagyobb örömmel nyitjuk meg azok előtt, akik tiszta lélekkel közelednek feléje.

Szent büszkeség tölt el bennünket, hogy eme Csúcspont és mozgalmaink Szíve birtokunkban van. Ma oly sok laposságot látunk. Mondvacsinált magasságokat, amelyek meginognak a legkisebb megrázkódtatásra. Látunk törekvéseket, igazi szív nélkül, csupán az egoizmus hajtja azokat. Nem csoda, ha zátonyra futnak és ha az emberek nem találják meg bennük a bensőséget. Ragyogtassuk meg ezt a hófehér Csúcspontot, emeljük magasra ezt az örökké aktív Szívet, hogy minden ember felfigyeljen reá. Bármiképpen is álljon a világ folyása, mi tudjuk, hogy Ő lesz a problémák végső megoldója; Ő marad az, Aki volt, a mi gondviselő Urunk, az Eucharisztia örök Krisztusa. *Kiss István.*

Kanter Károly a szónok.

A papi hivatás legszebb munkaterei közé tartozik az igehirdetés. Üdvözlőnkön határozottan megparancsolta: Elmenvén tanítsatok!... Az igehirdetés útján terjed a krisztusi tanítás és lesz öntudatos, eleven hite a híveknek. «A hit hallásból vagy» — mondja Szent Pál apostol. Nem csoda, ha a legtöbb pap ezen a téren igyekszik kifejtetni minden igyekezetét. Valljuk meg, a hívek is itt kívánják a legtöbbet. A nemeslelkű Kanter Károly is mindent elkövetett, hogy a szószéken a tőle telhetőleg a legtöbbet nyújtsa. Nem sziporkázó természetű szónok volt, de szavaiban annál nagyobb hév és eucharisztikus tűz lobogott. Ez volt az oka, hogy szónoklatai bizony hosszúra nyúltak, bár hallgatói ezt megbocsátották neki. Egy öreg Páter — mint szemtanu — mondotta a következőket:

A Praelatus úr rendszerint olyan hévvel prédikált, hogy lelkesedésében teljesen kiestett az időből és gyakran bizony egy órán túl is még a szószéken állott. Egy alkalommal — mint a szemtanu meséli — a jó öreg Lorenz bácsi, a kir. vártemplom sekrestyése, látja, hogy a délután 5-kor kezdett prédikáció már megint belenyúlik a félhat utánra. Erre a nyitott sekrestye ütőóráját 6 előtt öt percre igazította. Az óra rövidesen hatot vert. A Praelatus úr erre hirtelen

befejezte a beszédet és litániához öltözködött. Lorenz bácsi aztán újból ³/₄6-ra állította az órát.

«A szentek szórakozottak» — szokták az emberek mondogatni. Nem is csoda, hiszen gondolatuk, szívük állandóan az örökkévalóság régióiban időzik. A földi dolgokat is az örökkévalóság szemüvegén át szemlélik. Kanterünk is ilyen volt. Törékeny teste ide kötötte a földhöz, de izmos lelke ott járt állandóan az örök igazságok szféráiban. Köszönjük neki, hogy oly fanatikusa volt a szószéknek és kérjük, hogy esedezzen ki számunkra sok eucharisztikus szónokot és szolgálatkész hallgatóságot. —ss —n.

Hálás szívvel . . .

Az Örökimádás-templom eddigi lelkipásztorai között dr. Mátrai Gyula, a jelenlegi hercegprímási titkár volt a leghosszabb ideig templomunk igazgatója és a Központi Oltáregylet ügyvezetője. Nemrég történt áthelyezésével munkában és érdemekben gazdag 23 éves periódus tárul a szemlélő elé. Ő nem hivatalból idevezényelt és hivatalból működő egyéniség volt. Szívet-lelket hozott az Örökimádásba és azt kapott viszonzásul mindazoktól, akikkel csak összehozta a sors. Féltékenyen őrzött kincse a szép, hangulatos templom volt. Annak is főleg legszentebb pontja az oltár és az ott lakozó eucharisztikus Jézus kötötték le figyelmét. A templomban sok minden beszél az ő gondoskodó szeretetéről. A segítő Szűz Mária- és Szent József-oltár, a négy szép harang, a templom újrafestése, a villamos harangozókészülék beszerzése és sok egyéb alkotás arról tanuskodnak, hogy a templomot tartotta legkedvesebb munkahelyének. Ezért szerette a szép szertartásokat, örömmel mondta mélyen szántó beszédeit és mindenkor szolgálatára állott a gyónók, áttérők seregének. Megértő szíve sok elesett lelket emelt fel a bűn fertőjéből.

Bensőséges lelki kapcsolatban állott a Maria Reparatrix nővérekkel is. A hívek szolgálatában, az eucharisztikus Jézus dicsőségére teljes összhangban és egyetértésben működött velük együtt. Mindegyiküket ismerte és boldog volt, ha ügyes-bajos kérdésük teljesítésében segíthette őket. Az ő idejében segítette megvalósítani Neszmélyen (Komárom m.) a második Örökimádó-szentély létrehozását. Ma már serény munka folyik ebben az új hajtásban is.

Apostoli munkakör volt számára az Oltáregyesület. Mint központi ügyvezető igazgató nagy hozzáértéssel irányította a mozgalmat. Erről tanuskodik többek között az 1938-as Eucharisztikus Kongresszus sikere. Az ottani munkában a legjelentősebb szerepet a Központi Oltáregyesület kapta. A becsatlakozott egyházmegyei központokon keresztül eljutott keze a legkisebb fiók-oltáregyesületekhez is. Ha valahol segíteni kellett egy szegény templomon, azonnal megtalálta reá a módot, hogy felkarolja. Örömmel rendezte meg a zárda lakóival együtt kétvévenként a fényes és nívós oltáregyleti kiállítást, amelyeket mindig a Bíboros Hercegprímás úr szokott megnyitni. Az «Örökimádás» lapjain keresztül eljutott szava mindenhová, de hacsak lehetett, személyesen is felkereste a fiók-egyesületeket. A «Jézusom Öröömöm» sorain át a gyermekek lelkében ébresztgette az eucharisztikus tüzet.

Fentiekkel párhuzamosan dolgozott a Virgo Reparatrix női kongregációban is, melynek prézese volt. Ez volt pasztorációs frontja, ahol a kongreganisták útján terjesztette Isten országát. Meg kell még emlékeznünk a szegényekről, bajbajutottokról, akikért állandóan kilincselő körúton járt és akiket maga is segített. Igazi méltó követője volt Kanter szellemének.

Mindezt most elgondolva, hálás szívvel gondolunk dr. Mátrai Gyulára. Ez év nyarán történt hivatalos felmentésével végleg átadta eddigi munkakörét kinevezett utódjának. Kísérje őt életén át az a sok hála és ima, amelyet buzgóságával kiérdemelt!

N.

Prohászka püspök nagyheti szertartásai.

Nagyhét: lamentációk, olaj- és krizmaszentelés, lábmosás, oltárfosztás, szentsírlátogatás, ez mind valami olyasféle volt a székesfehérvári székesegyházban Prohászka megyéspüspökségekor, «amihez a karikára nyílt két szemmel való nézéseket kellett eltanulnunk». (P. O.) Mi székesfehérváriak voltunk azok a «boldog szikrák», akik ott izzottunk ezekben a nagy napokban az öreg templom ívei alatt s főpásztorunkban «óriási kitöréseit csodálhattuk a lelkeségnek». (P. O.) Azok az örökszépségű vonzó nagycsüörtöki szertartások, amikor az Oltári-szentség köré csoportosult minden aktus s mi jelenlevők éreztük mind, hogy «Isten járt itt a misztériumok aranyos köntösében», előtte pedig ott állott «a nagy szuverén Fölség szolgálja» Prohászka püspök «istenszeretetének legnagyobb extazisában». (P. O.) Valahány lélek kijött a templomból a szertartások után, legyen az felnőtt, vagy gyermek, mind «lélekzet után kapkodva» mondotta el, hogy mit látott. Tulajdonképpen mindenki ugyanazt látta, amit egyéb püspöki székesegyházakban látni a nagyhét alatt, csakhogy azt mi fehérváriak mind másképp láttuk, mert a szertartások akciójában csodálhattunk egy főpapot «az istenimádát tüzesőjében», akire a Magasságbeli «az istenhasonlóság szépségét öntötte rá, rajta volt az a krisztusi karakter, amelyet az ordináció energiája égett beléje». (P. O.) Csak Te tudod, Uram, mi volt nekünk a nagyhét!

«Ott kezdődött azon az estéjén a Nisan hónapnak, mikor a teli hold tavaszi fénye előmlött Judeán, hogy lámpául szolgáljon az utolsó érvényes zsidó húsvét-nak, amelynek most kellett leáldoznia, mint ahogy megszűnik a jelképezés s mikor megjelenik a valóság!» (P. O.) Ott kezdődött! És ott folytatódott a székesfehérvári öreg templomban! Jézus Krisztus egyik legméltóbb papja a nagycsüörtöki szentmisében ráhajolt egy elkopott templom elkopott oltárára, körötte mintegy száz pap, akiknek ajkáról felcsendült a háromszoros köszöntés: ave sancte chrisma, ave sancte oleum! Mikor Úrfelmutatásra szóltak a harangok, ó, Uram, hogy nézhettél le a mennyből akkor a Te szent szolgálóra, aki a három nagy Ostyával kezében tartott Téged! Bizonyára mint ahogy mi, úgy Te sem tudtál betelni nagy püspököd nézésével. A szentély padsoraiban a sok fehér karinges kispap, az egyházmegyéből beözönlött plébánosok, kanonokok s az oltárnál a tömjénfüsttől glóriázva a püspök és segédkező papsága borul le a földre szállott isteni nagy Szentség előtt. A templom hajója telve hívőkkel, a padok mellett színes selyem keszkenőkben, ezerráncú szoknyákban álltak a földműves asszonyok, leányok, kezükben fehércsont-imakönyvük lapjai zizegtek. «Ő ez a virágos ablakokban álló nagymise». (P. O.)

Évtizedek múltán is mily jólesik visszaemlékezni, «jólesik a mi nagy misztériumainknak betlehemi istálló-lámpásával s oltáraink előtt égő öröklámpával bolyonganunk s rövid éltünk s örök rendeltetésünk tekervényes ösvényeire rávilágítanunk s amellet éppen ezen misztériumok körében s erejében kimondhatatlanul boldogoknak lennünk». (P. O.)

Vajjon hogy végezhetette Prohászka püspök a szentáldozást, hogy fogadhatta magához az Urat a communio nagy pillanatában Ő, aki Szent Tamással azt vallotta, hogy «lehet a szentáldozást vagy úgy végezni, hogy az ember a szere-

tetnek potenciájával, vagyis a megszentelő kegyelem állapotában lép az oltárhoz s veszi az Úr testét, vagy úgy, hogy az a szeretet tényleg megmozdul s kigyullad bennünk». (P. O.) Több mint valószínű, hogy Prohászka az utóbbi készültséget választotta. — Aztán jött a lábmosás fölséges szertartása. A szentélyben a stallumok előtt két pádon, egymással szemben, hat-hat kispap ül, Prohászka püspök fehér alában térdrehull előttük, udvari papjai egy tálat tartanak a püspök elé, ezüst kancsót nyújtanak át neki, amiből a püspök vizet önt a kispapok egyikének lábára, fehér kendővel letörli, majd oly mély alázattal, ahogy csak ő tudta tenni, ajkával érinti a kispap lábát. Mennyiszer figyeltük ezt a jelenetet, mialatt lelkünk elszállt a coenakulumba: «így ülnek körülötte az utolsó vacsora apostolai s az utolsó vacsora termének ablakaiból nyíló távlatokban milliók s milliók hallgatják az Urat, hogy mit mond». (P. O.) Míg ott tolongtunk a szentély korlátjánál s elmerültünk az alázat nagy apostolának szemlélésében, aki tán ezt a szertartást végezte legszívesebben, mert a térdreomlás felelt meg legjobban az ő lelkületének, egész egyéniségét erre rendezte be, önkénytelenül is arra gondoltunk, hogy ezek a kispapok eltehetik a lábukat ereklyének! Prohászka püspök lelki szeme előtt pedig biztosan ott állott a Megváltó, Őt mintázta ebben a szertartásban, mintha kérdezte volna az Üdvözítőt: Uram, Te mily lelkülettel végezted a lábmosást apostolaidnál?

Délután voltak a lamentációk; amíg a délelőtti nagymisékre az egyszerűbb nép járt el, az intelligencia inkább a lamentációkat kultiválta s erre Ő töltötte meg a templomot, azonban ennek a néprétegnek érdeklődése is csak a sirmakra terjedt ki. A kóruson remek kis kar, a már elhunyt Flögl Carola «Fehérvár pacsirtája», — Prohászka püspök elnevezése, — egy cisztercia s egy gimnáziumi igazgató énekelt pompás összhangban Jeremiás sirmalait. Amint ez bevégeződött, nem lévén az emberek kezében az Officium Hebdomadae Sanctae (nagyheti szertartások könyve), pillanatok alatt kiürült a templom s csak a klérus maradt egyedül a szentélyben. Papjaitól mint fehér galambserégtől övezetten, fenn a püspöki imazsámolyon, lila cappában fején a kis lila pileolussal térdelt egy «a hit fölséges bűvös hatalmától faszínált lélek, ez a nagy Krisztusnak az egyetlen s igazi Úrnak bűvölete alatt álló lélek, akiben ott világít eligazító világosságul s szűrő verőfény gyanánt Krisztus sötét, csodatevő, mágikus szeme s e szemek alatt mindenki alázatos hódoló szolgálja lesz itt». (P. O.) Ott térdelt a Szent Ágostonok, Jeromosok, Athanázok utóda elmélyedve az atyák írásaiban, átadva magát a nagy szellemek gondolatainak, amíg csak talált bennök valamit, amint ő ajánlotta egyik fehérvári gyónójának, hogy Kempis Tamás «Krisztus Követését» úgy kell használni mint a citromot, facsarni kell addig, amíg az utolsó csepp is kijött belőle. Prohászka püspök is így cselekedett, míg a templom hűvös tavaszi csendjében időközönként egy-egy psalmista intonálta a megfelelő zsoltárt, a klérus-kórus pedig tovább recitálta. Néhány kis gyermek mint verébfióka álldogált az áldoztató korlátnál, lesve a püspök mozdulatait, aki a zsolozsmát bezáró Pater noster végén egy pálcával ráütött erősen az oltárlépcsőre, mire a papok hangos zörejjel összecsapták könyveiket s a szentély hadserege is eltávozott.

Prohászka püspököt láttuk még nagyhét délutánjain a fehérvári templomok szentsírajait látogatni, leggyakrabban a Szent István-utcán. Ez a szűk és szürke kis utca is egy darab reliquia, hiszen Prohászka püspök léptei, imádsága szentelte meg. A nép csevege haladt a járdán, a szemináriumi templomtól a székesegyházig, amikor váratlanul messziről hangos ima hallatszott, az úttesten papjaitól kísérve jött az Úrnak «szentségtartója, drága fűszer- és tömjénfüstölője». Mit sem törődve az emberek bámuló tekintetével, amint tisztelettel utat nyitottak

neki, Ő szakadatlan imádságban ment templomtól templomig, imára serkentve ezzel a szent ténykedéssel az embereket is: «Előre kell törnöm a szentségben, hogy magamat és másokat megszenteljek. Ez a papi szellem, a mentő szeretet, a könyörgő irgalom, — ó, ha feloldódom, mint a só, ha felemésztyödöm, mily élet, mily halál!» (P. O.) Őt az emberek csodálkozó bámulása soha nem tartotta vissza, hogy hitet tegyen a nyilvánosság előtt az utca lárájában is és célját mindig elérte, — a zaj elült, a kezek imára kulcsolódtak s a nép áhíthatos csendben követte püspökét a templomba: «Ne félj az emberektől, tudod, hogy mindegyik szívében vannak húrok, melyek közé biztosan nyúlhatsz, hangozni fognak, az Isten feszítette ki azokat». (P. O.)

Ő de mennyire megmozdultak azok a húrok az emberszívekben, mikor egy Prohászka püspököt láthattak imára borulni az Eucharisztia előtt, mily példa volt ez nekünk, bár neki «kopár, tengődő, sivár hegyszakadékokon vezetett útja» az öreg Fehérváron, hisz mennyi munkájába, verejtékébe került, míg Fehérvárt térdrekényszeríthette az ő imádott Istene előtt, mégis Ő Fehérvár utain is «pálmakertben, magas, nyílt márványcsarnokokban képzelte magát» s azért lett osztályrésze oly hódolat, amit senki sem kapott meg ebben az országban, hogy a reverendája szegélyét csókolták meg az emberek, mert «diadalkocsin vitetik a győző, erényes lélek». (P. O.) Ő igen, a fehérvári öreg templomból «rezgett a világba az az akarás s az a hév, amely a legnagyobb erőfeszítéssel akarta kifejezésre hozni, hogy Isten az Úr, a Minden!» (P. O.)

Igy láttunk téged szent Főpásztorunk a Legszentebb előtt imádó hódolatban «elnyújtott» lélekkel, amint elzokogta lelked az Úrnak: «O sacrum convivium, — mintha megakadna a gondolkodásom, mintha felszívna s felszippantaná minden fogalmamat az a fölfoghatatlan nagy misztérium s az ember csak dadogja: o sacrum convivium, — ó szent Vendégség», mikor áhíthatban remegett egész lényed s szent Püspökünk: «az áhíthat kapcsolat a hozzánk leereszkedő Fölséggel, az áhíthat, mikor térdénállva ölelünk át valakit, akit nagyon tisztelünk és szeretünk, az áhíthatimádás, mely szeretetben s ölelésben virágozik ki». (P. O.) Ezért volt, hogy mikor téged, Püspökünket, Atyánkat szemlélhettünk az Oltáriszentség előtt, akkor mi is láttunk! Láttuk, hogy: «szentek, fények, villámlások, színek, tüzek, opálos-gyöngyös könnyek, rubinos-véres korallak, drágakövek körítik «az Eucharisziát s láttuk, hogy «egyed, egyed akartál: istenülve élni!» (P. O.)

Hoffer Ilona

szfőv. rk. hitoktató.

OTTHON.

Jézusom, szentséges Szíved, égi otthon, békehely;
 életharcban fáradt lelkünk, itt oltalmat, vigaszt lel.
 Szenvedéstől összetpve, jövök én is bizva, kérve:
 Ime, akit szeretsz, beteg, de jöjj, tedd rá szent kezedet.
 Hadd simuljak Hozzád közel s míg isteni Szíved
 ölel, ó engedj itt megpihenni, egy kissé, ne fájjon semmi...
 Jézusom, szentséges Szíved puha fészek és meleg ...
 egyre-egyre idefutok, jaj mert élni csak így tudok: Teveled!

M. Henrietta.

GONDOLATOK.

A legértékesebb «l e a d ó á l l o m á s o k» a templomok szószerkei.
 A legnagyobb «r e k o r d o k» a hitbajnokok és hithősök teljesítményei.

Brenner Tivadar.

Az októberi katolikus nagygyűléssel kapcsolatos engesztelő főpapi szentmisén nagy tömeg volt jelen az Örökimádás-templomban. Dr. Serédi Jusztinián hercegprímás úr Oeminenciája fáradhatatlan szeretettel áldoztatta a sok hívőt, akik a város különböző pontjairól jöttek. Emlékezetes marad az a mélyenjáró szentbeszéd is, amelyet evangélium után dr. Gigler Károly hercegprímási irodaigazgató úr mondott. Szentmisénket mint a nagygyűlés csúcspontját és szívét állította elénk. Vigasztaló szavakkal mutatta be az eucharisztikus Jézust, aki ma is szerető Atyja, Gondviselője és Úra marad az ő híveinek. Ezúttal is hálás köszönettel adózunk e szép napért a Hercegprímás úrnak és a nap szónokának. — Úgyancsak nagy tömeg jelenlétében tartottuk meg az okt. 3-i engesztelő szentorát is, melyet Kiss István ügyv. igazgató vezetett.

Oeminenciája magas intézkedésével eddigi segédlelkészünk, Berkesi Mátyás új munkateret kapott a budapesti Bleyer Jakab német gimnáziumnál, amelynek hittanárává neveztetett ki. Utóda Venczel Antal budaörsi segédlelkész lett. Kisegítőképpen továbbra is templomunk szolgálatában marad Berkesi Mátyás hittanár és így a lelkek gondozása intenzívebben történhetik.

November 15-én d. u. 5 órakor oltáregyleti igazgató urak értekezlete lesz központi székházunkban. Előadók: dr. Mészáros János prael. kanonok, orsz. igazgató, dr. Nagy József váci teol. tanár, dr. Hévey Gyula p. kam., plébános és Kiss István ügyv. igazg. Erre az értekezletre ezúttal is meghívjuk a fiókkoltáregyséletek igazgató urait.

Központi választmányi értekezletünk nov. 15-én d. u. 4 órakor lesz.

A kassai oltáregyesület buzgó elnöknője, báró Babarcsi Ilona és a szombat-helyi főplébánia oltáregyesületének alelnöknője, özv. Piry Istvánné elhaláloztak. Erdemekben dús szolgálataikért jutalmazza meg őket az Úr Jézus!

A kassai egyházmegyei igazgató úr, dr. Arányi Róbert p. kamarás jelenti, hogy okt. 5-én engesztelő kilencedet kezdtettek a boldogságos Szűz tiszteletére a hívek nagy tömegeinek jelenlétével. Tagsági díj fejében 1100 P-t gyűjtöttek össze, melyből a szegény templomokat segítették. Okt. 10-én P. Dombó S. J. kassai rektor vetített-képes előadást tartott a fatimai jelenésekről. Nov. 4-én Szent Imre herceg tiszteletére szentségimádási ájtatosság lesz. A kassai végeken, hála Istennek, szép munka folyik. Sok gyelmelmet kívánunk a buzgólkodóknak.

Újra kaphatók az oltáregyesületi érmek. Oxidált ezüstérem 1.80 P, gomblyukjelvény 30 fill. darabonként.

Sokat hirdetett ötödik gyóntatószékünk elkészült. A még hiányzó összeg pótlására a következő adományok folytak be: 20 P: N. N., 12 P: Bokor S.-né, 10 P: N. N., Halasi Júlia, N. N., Siposs Zoltánné, Podonyi Ilona, Szekeresné, 5 P: Istenes Erzsébet, N. N., Gyuris Józsefné, 3 P: N. N., N. N., 2 P: Fehér Antalné, Koller Istvánné, N. N., N. N., 1 P: Strobach Lajosné, N. N., Király Eszter, Szabó Mihályné. Összesen: 125 P. Összes gyűjtés eredménye: 2291.30 P. (Hiányzik még: 808.70 P.) Jézusunk áldása kísérje a buzgó adakozókat!

Kanter Károlynak, egykori buzgó igazgatóknak halálozási évfordulóján nov. 20-án reggel 9 órakor nagymise lesz az Örökimádás-templomban. Másnap, nov. 21-én, vasárnap d. e. 11 órakor a Zeneművészeti Főiskola nagytermében Kanter-ünnepélyt rendezünk díszes műsor keretében. Ez lesz első alkalom Kanter méltatására. Az emlékbeszédet dr. Tiefenthaler József p. kamarás, koll. igazgató mondja. Már most apostolkodjunk, hogy a nagytermet megtölthessük az oltáregyesületek tagjaival és mozgalmunk barátaival. Jegyigénylések központunknál: IX., Üllői-út 77 és «Ora.» kultúrirodánál: IX., Üllői-út 40., III. 2.

TELJES BÚCSÚK.

Nov. 1-én (Mindenszentek ünnepe), nov. 2-án (Halottak napja), nov. 4. (első csütörtök), nov. 5. (első péntek), nov. 13. (Kosztka Szent Szaniszló), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon.

GIMASZÁNDÉKUNK

«Hiszem a testnek feltámadását.»

Tagadhatatlan tény, hogy mindannyian meghalunk. Eljön életünk utolsó napja, mikor elszakadunk mindentől, amely e földhöz kötött bennünket. De eljön az a nap is, mikor újra megjelenünk a történelem színpadán. Nem azért, hogy ismét folytassuk küzdelmekkel és kísértésekkel teljes földi életünket, hanem, hogy Istenünk végérvényesen eldöntse örök sorsunkat. A feltámadás valósága egyike a legrégebb meggyőződéseknek, amelyek foglalkoztatták az embereket. Nemcsak a kereszténység, hanem még a pogány vallások is fennen hirdetik a nagy igazságot: Feltámadunk!

A feltámadás dogmája már az őszövétségben is kifejezést nyer. A pátriárkák korában élő Jób nagy szenvedéseiben így vigasztalja magát: «Tudom, hogy az én Megváltóm él és az utolsó napon a földből feltámadok». (Jób. 19. 25.) Ezekiel próféta csodás látomása a csontokkal fedett mezőről, majd a csontoknak hússal és bőrrel való gyors bevonódásáról ugyancsak bizonyítékok a feltámadás mellett. (Ez. 37. 1—10.) Az újszövétségben maga az Üdvözítő beszél a feltámadásról. «Eljön az óra, melyben mindnyájan, kik a sírokban vannak, meghallják az Isten Fia szavát; és előjönnek, akik jót cselekedtek az élet feltámadására, akik pedig gonoszat cselekedtek, az ítélet föltámadására. (Ján. 5. 28—29.) Testének-vérének vételet a feltámadás előfeltételül hangoztatta. (Ján. 6. 55.) Ő maga is támasztott fel halottakat. Szent Pál apostol is határozottan tanítja a test feltámadását: «Mikép hitünk szerint Jézus meghalt és feltámadt, éppúgy fogja az Isten azokat is elévezetni vele együtt, akik elaludtak Jézusban». (I. Tessz. 4. 13.) «Amint Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre fognak kelni.» (I. Kor. 15. 22.)

A feltámadással akarja Isten megmutatni igazságosságát. Testünk a Szentlélek-Isten temploma. Ha valóban méltóan viselkedett, illő, hogy jutalomban részesüljön. Ha lealacsonyodott az állatok nivåjára, igazságos dolog, hogy bűnhődjék. Isten bölcsesége fogja elhatározni, hogy milyen lesz új testünk és ki hogyan fogja a jutalmat élvezni, vagy a büntetést elszedni. A feltámadt test nem olyan természetű lesz, mint a mostani. Nem lesz alávetve a kísértéseknek, nyomornak, betegségnek, amelyek itt a földön gyötörték bennünket. Az a test megdicsőült, halhatatlan test lesz. A test «elvetetik romlandóságában, feltámad romolhatatlanságban. Elvetetik nemtelenségben, feltámad dicsőségben». (I. Kor. 15. 42—43.)

A feltámadás hite kell, hogy felelősségérzettel töltsön el bennünket. Földi életünk olyan legyen, hogy feltámadásunk megdicsőülés lehessen. Ne ámítsuk magunkat azzal a modern felfogással, hogy nincs lélek, nincs feltámadás. A mai ember ezt azért tagadja, hogy felszabadítsa magát az erkölcsi törvények kötelező ereje alól. Mi nemcsak hiszünk a feltámadásban, hanem használjuk is a dicsőséges feltámadás legszentebb biztosítékát, az Eucharisziát. Áldozó katolikusnak lenni tehát annyit jelent, mint magunkban hordozni a megdicsőülés csíráját. Tudjuk, hogy ezért sokan kimosolyognak, maradiaknak mondanak. De mi nem megszeppenülök, hanem megdicsőülők akarunk lenni. Ezért nem követjük a féktelenkedőket, az erkölcsiség ellenségeit.

November hónapban a temetőket járjuk. Látszat szerint az elmúlás helyei; valójában «Gottes Acker», «Isten szántóföldje» minden temető. Az eltemetett test csodálatos módon megújulva töri majd át az enyészet korlátait. A halál életté válik. Ezért int a bejáratnál a diadalmas szó: Feltámadunk! Megnyugodva lépünk tehát a feltámadás előcsarnokába és mindennap gondoljunk saját feltámadásunkra! K. I.

(Egyházhatalósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.